

קוֹנְטֵרַס

הַתְּעוֹרָרוֹת לְבַחֲוֹר

יְעוֹרֵר וַיַּחֲזֵק אֶת בְּנֵי הַנְּעוּרִים, אִיךְ
לְהַזְדַּרֵּז לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו
יִתְבַּרֵךְ, וְלִקְנֹת שְׁלֵמוֹת לְנַפְשׁוֹ.

בְּנוֵי וּמִסֵּד עַל־פִּי דְבָרֵי

רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוּן

בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנְנָה, מוֹרְנָה וְרַבְּנָה

רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֵסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנָה הַגָּאוֹן

הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִיס לִיָּה

רַבִּי נֶתָן מִבְּרֵסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלַב בְּפִסּוּקֵי תוֹרָה, גְּבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאמְרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל־יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֵסֶלֶב

עִיָּה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: יֵשׁ בַּחֲוָרִים שְׁהֵם
מִטְבָּעֵם קָרִים לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהֵם
קָלִי דַעַת — הֵן לְגַבֵּי קִיּוֹם הַמְצוּוֹת
בְּהַדּוּר, וְהֵן בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְזֶה
מִשְׁתֵּי סְבוּת: אוֹ שֶׁכֶּן רָאוּ אֶצֶל אַבְיָהֶם,
שֶׁהוּא אִישׁ קָל דַּעַת וְקָר לְקִיּוֹם הַמְצוּוֹת
וְלִמּוּד הַתּוֹרָה, אוֹ לְהַפּוּךְ מִפְּנֵי שְׂאֲבִיָּהֶם
הוֹלֵךְ עִמָּהֶם כָּל הַזְּמַן בְּיַד תְּקִיפָה, שִׁיְהִי
בַּחֲוָרִים יִרְאִי שָׁמַיִם וְכוּ', וְכִשְׁהוֹלְכִים
עִם בְּחוּר בְּיַד תְּקִיפָה, אָז יַעֲשֶׂה דִיקָא
הַהַפּוּךְ. וְלָכֵן עָקַר הַהֲתַעֲוָרוֹת שְׂצָרִיכִים
לָתֵת לְבַחֹר — לְסַפֵּר לוֹ סְפוּרֵי צְדִיקִים
הַמּוֹשְׁכִים אֶת הַלֵּב, וְכֵן לְהַסְבִּיר לוֹ מֵה
סוּפוֹ שֶׁל הָאָדָם, וְאַף אֶחָד אֵינוֹ יוֹדֵעַ
מִתִּי מַגִּיעַ סוּפוֹ, כִּי הַרְבֵּה מֵתוֹ כִּשְׁהִי
עֲדִין בַּחֲוָרִים צְעִירִים, וְלֹא זָכוּ לְהִקְיָם
בְּתִים. וְלָכֵן אֲשֶׁרִי בַּחֲוָר שְׁחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה
כִּשְׁהוּא צְעִיר עֲדִין.

(אמרי-מוהרא"ש חלק ב' תתקסח)

קוֹנְטָרַס

הַתְּעוֹרָרוֹת לְבַחֲוֹר

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי וְתַלְמִידֵי! אֲשֶׁר
הִנְבִּיא אוֹמֵר (אִיכָה ג, כז): "טוֹב לְגַבֵּר כִּי יִשָּׂא עַל
בְּנֵעוֹרָיו", כְּשֶׁאָדָם צָעִיר, הוּא יָכוֹל לְהַתְּעוֹרֵר
בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מְאֹד מְאֹד. רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר
(לְקוּטֵי-מוֹהֵר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רו), שְׁכָכְל שְׁאָדָם צָעִיר
יוֹתֵר, יְכוּלִים לְהַחְדִּיר בּוֹ יִרְאַת שָׁמַיִם. כִּי כָכֵל
שְׁאָדָם גִּזְקָן כָּכֵר בְּעוֹנוֹתָיו, מְאֹד מְאֹד קָשָׁה לְדַבֵּר
אִתּוֹ, וְקָשָׁה לוֹ מְאֹד לְקַבֵּל יִרְאַת שָׁמַיִם, כִּי אָדָם
בְּצַעִירוֹתוֹ, עֲדִין גָּקִי מְכָל מִיָּנִי מִחֲשָׁבוֹת זְרוֹת
וְהִרְהוּרִים רָעִים. וְלָכֵן אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת,
אוֹת תְּשׁוּבָה, סִימָן עג): הַעֲבֹדוֹת שְׁאָדָם עוֹבֵד אֶת
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּבַחֲרוּתוֹ, כָּל יוֹם עָרְכוּ יָקָר מִשָּׁנִים
רַבּוֹת שֶׁל עֲבֹדָה לְעֵת זְקֵנוֹתוֹ; כִּי כְּשֶׁאָדָם גִּזְקָן
וְנִתְמָךְ בְּמַקְל, אֵין כַּחֲתוּתוֹ עִמוֹ, הוּא חָלוּשׁ כַּח,

וְכָל דְבָר קָטָן בָּא לוֹ בְּכַבְדוֹת גְּדוֹלָה. מֵה שְׂאִין
 כֵּן, בְּהִיּוֹתוֹ בְּצַעֲרוֹתוֹ, יֵשׁ לוֹ יֵצֵר הָרַע גְּדוֹל, מְאֹד
 קָשָׁה לוֹ לָקוּם בְּבִקְרָה, מְאֹד קָשָׁה לוֹ לָרוּץ לְמִקְוֵה,
 מְאֹד קָשָׁה לוֹ לְהִתְפַּלֵּל בְּמִנְיַן שְׁחֲרִית, מִנְחָה,
 עֶרְבִית, יֵשׁ לוֹ חֲבָרִים רָעִים הַמְּפָתִים אוֹתוֹ: לָמָּה
 תִּלְךָ לְבֵית-הַכְּנֶסֶת, צֵא וְהִסְתּוֹכֵב בַּחוּץ. כִּי הֵיִצֵר
 הָרַע מִפֶּתַח מְאֹד בְּחֹר צְעִיר, וּבָא לוֹ מְאֹד קָשָׁה
 הַלְמוּד: מִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מִדְרָשׁ, וְאִם הוּא
 שׁוֹבֵר אֶת יֵצֵרוֹ הָרַע, וְאוֹמֵר לְחֲבָרָיו: "אֵל תִּבְלָבוּ
 אוֹתִי, אֲנִי הוֹלֵךְ לְבֵית-הַכְּנֶסֶת לְהִתְפַּלֵּל, וּלְבֵית-
 הַמְּדָרָשׁ לְלַמֵּד", בּוֹ בְּרַגַע גּוֹרֵם שְׁעֲשׂוּעִים גְּדוֹלִים
 לְמַעְלָה, אֲשֶׁר לֹא עָלוּ מִימּוֹת עוֹלָם. וְלָכֵן לֹא
 בַּחֲנָם שְׂאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל: הָעֲבוֹדוֹת שְׂאָדָם עוֹבְדִים
 אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּבַחֲרוֹתוֹ, כָּל יוֹם עֶרְכּוֹ יִקָּר
 מִשָּׁנִים רַבּוֹת שֶׁל עֲבוֹדָה לְעֵת זְקֵנוֹתוֹ; כִּי כְּשֶׂאָדָם
 בְּגִיל צְעִיר, כְּבֵן אַרְבַּע-עֶשְׂרֵה, חֲמֵשׁ-עֶשְׂרֵה וְכוּ',
 בּוֹעֵר בּוֹ יֵצֵרוֹ לְבַטֵּל זְמָנוֹ, וְלַעֲשׂוֹת שְׁטִיּוֹת וּנְזֻקִים,
 וְאִם מִתְגַּבֵּר עַל עֲצָמוֹ וְאוֹמֵר: "אֲנִי הוֹלֵךְ עִכְשָׁו
 לְהִיּוֹת צַדִּיק גְּדוֹל כְּאַבְרָהָם, יִצְחָק וְיַעֲקֹב —
 הָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁהִפִּירוּ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 אֲנִי הוֹלֵךְ לְהִיּוֹת כְּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, כִּיּוֹסֵף הַצַּדִּיק,

כְּדוּד הַמֶּלֶךְ, כְּרַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, כְּאַרְ"י
הַקְּדוֹשׁ, כְּבַעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְּדוֹשׁ זי"ע, כְּרַבְנוּ ז"ל
וְכוּ', וּמִקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ: "אֲנִי גַם-כֵּן רוֹצֶה לְהִיּוֹת
צַדִּיק, אֲנִי הוֹלֵךְ לְחֻקוֹתָם". אִם יִהְיֶה לוֹ רָצוֹן חֲזָק,
יְכוּל לְהַגִּיעַ לְמַדְרַגָּתָם. אֵךְ דָּא עָקָא, שְׁמַאד קָשָׁה
לְבַחֵר צָעִיר לְהֶאֱמִין, שְׁיִכּוּל לְהַגִּיעַ לְכָל
הַמַּדְרַגּוֹת שְׁבַעוֹלָם, וּבְכַרְט לְמַדְרַגַּת צַדִּיקִים
קְדוֹשִׁים כְּאֵלוֹ.

וְלִכֵּן אַתֶּם עֹכְשׁוּ בַּחֲוָרִים צְעִירִים, כָּל הָעוֹלָם
לְפָנֵיכֶם, אִם רַק תִּרְצוּ תוּכְלוּ לְהַגִּיעַ לְכָל הַמַּדְרַגּוֹת
שְׁבַעוֹלָם, רַק אַל תִּסְתַּכְּלוּ עַל חֲבָרִים רָעִים, וְאַל
תִּתְפַּעְלוּ מֵאַף אֶחָד. רַבְנוּ ז"ל פִּרְשׁ אֶת הַפְּסוּק
(יְחִזְקֵאל לֵג, כֹּד): "אֶחָד הָיָה אֲבָרְהָם", שְׁאַבְרָהָם
אָבִינוּ עָבַד אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּבַחֲיִנַת אֶחָד,
שְׁלֹא הִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם בְּרִיָּה, הוּא גָּמַר אֲמַר בְּדַעְתּוֹ
שֶׁהוּא מְכִיר אֶת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, וּמִגְלָה אוֹתוֹ
יִתְבָּרֵךְ לְכָלֵם, וְאַף אֶחָד בְּעוֹלָם לֹא יְכוּל הָיָה
לְשַׁבְּרוֹ. בֵּן שְׁלֹשׁ שָׁנַיִם הִכִּיר אֲבָרָם אֶת בּוֹרְאוֹ
(בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פָּרָשָׁה סֹד, סִימָן ד'), הָיָה יְלֵד קָטָן, אָבֵל
תְּבַעֲרָה עֲצוּמָה הִיָּתָה בְּקִרְבוֹ, וְזֶה מֵה שְׁהִדְלִיקוֹ,

והלך וגלה ופרסם לכלם את הקדוש-ברוך-הוא.
 הוא הנה היהודי הראשון, שפרסם לכלם את
 הבורא יתברך שמו, כי עד אז אף אחד לא ידע
 ממנו יתברך, ואברהם אבינו גלה את הבורא לכל
 מי שדבר עמו ופגשו.

כמו-כן רבנו ז"ל עוד בהיותו ילד קטן,
 נתעורר מאד מאד לחזר אל הקדוש-ברוך-הוא,
 והיה כבן חמש שנים בלבד, כשנתלהב לבו לבוא
 אליו יתברך. וספר רבנו ז"ל מה הדליק את לבו
 להיות צדיק? כי שמע הרבה ספורי צדיקים, ורצה
 להיות גם-כן ככל הצדיקים.

רבנו ז"ל נולד בפעיר מעז'בוז, בדירה של
 הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע. ולשם היו באים
 תמיד הצדיקים, ומספרים ספורים מרבים הדגול
 הבעל-שם-טוב הקדוש, ורבנו ז"ל היה קטן,
 ונתלהב לבבו גם-כן לחקות את הצדיקים,
 ולעשות כמותם. והספור ששבה את לבו היה —
 הלדתו של הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע. אביו ר'
 אליעזר היה בגיל מאה כשנולד, ותכף אחר לידתו

התעוררות לְבַחֵוֹר

רפט

נפְטָרָה אִמּוֹ הַצְדִּיקָת מֶרַת שָׂרָה. וְנוֹתֵר אָבִיא קָשִׁישׁ
בֶּן מֵאָה, הַמְגִדֵּל תִּינוּק. כְּשֶׁהִבְעֵל-שָׁם-טוֹב
הַקְדוֹשׁ זי"ע נַעֲשֶׂה בֶּן חֲמִשׁ, קָרָאוּ אָבִיו ר'
אַלְיָעֶזֶר, שֶׁשָּׁכַב עַל עַרְשׂ דְּוִי, וְאָמַר לוֹ: "שְׂרוּלִיק,
הִנֵּה אָנִי הוֹלֵךְ לְצֵאת מִזֶּה הָעוֹלָם, וְאַתָּה נִשְׂאָר
לְבַד, אֲבָל זְכוֹר תִּזְכֹּר, אֵינְךָ נוֹתֵר לְבַד, כִּי
הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פֹה, הַרְגֵּל עֲצָמְךָ לְדַבֵּר אֵלָיו
יִתְבָּרֵךְ, כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו,
וְכָל מָה שֶׁאַתָּה צָרִיךְ תִּבְקֶשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְאַל
תִּפְחַד מֵאֶף אֶחָד". וּבְמַלִּים אֵלּוּ עָצַם אֶת עֵינָיו,
וַיִּצָּא נִשְׁמָתוֹ.

תִּתְאָרוּ לְעֲצָמְכֶם, יֶלֶד קָטָן שׁוֹמֵעַ מֵאָבִיו
מַלִּים אֵלּוּ, וְהִנֵּה הָאָבִיא עוֹצֵם עֵינָיו, בְּכֵן מָה
יַעֲשֶׂה הַיֶּלֶד? אֲזִי צָעֵק: "אָבִיא, אָבִיא", וְאָבִיא אֵינּוּ
עוֹנֶה, וַיִּצָּא בַּחוּץ וְקָרָא לְשִׁכְנִים, וְסִפֵּר לָהֶם
שֶׁאָבִיא יָשָׁן וְאֵינּוּ עוֹנֶה לוֹ. וְהַשִּׁכְנִים הִבִּינוּ שֶׁהָאָבִיא
נִפְטָר, וְקָרָאוּ לְחֻבְרָא קַדִּישָׁא וַעֲשׂוּ לְוִיָּה וְקִבְרוּהוּ
וְכו'.

וְהַיֶּלֶד הַקָּטָן יִשְׂרָאֵל, נוֹתֵר יְתוֹם לְבַד: בְּלֹא

התעוררות לבחור

הורים, בלא אחים ואחיות, בלא קרובי משפחה. אבל דבר אחד ידע — שכל מה שהוא צריך יבקש רק ממנו יתברך. וזה מה שהחזיק אותו, וזה מה שהביאו קרוב אל הקדוש-ברוך-הוא, עד שזכה להיות הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע, שהאיר את כל העולם כלו עם אורו יתברך.

כשרבנו ז"ל שמע את הספור הזה, גם הוא היה אז כבן חמש שנים. אמר רבנו: "אם-כן, עכשו אקח עצמי בידי, ואתחיל גם-כן לעבד את הקדוש-ברוך-הוא", ונתלהב לבבו מאד, והחל להתבודד לפניו יתברך, וללמד הרבה תורה. וכך אמר על עצמו: בהתחלה רציתי ללמד משניות ולא הבנתי, אזי החילותי לבכות להקדוש-ברוך-הוא, ובכיתי על כל משנה ומשנה — "רבנו של עולם, תפתח לי את הלב והמח, שאבין מה שאני לומד", עד שזכיתי לזה. רציתי ללמד גמרא ולא הבנתי, אזי בכיתי לפניו יתברך: "רבנו של עולם, אני רוצה ללמד גמרא", עד שעזרני השם יתברך להבין. וכן לקחתי זהר ולא הבנתי את הפתוב בו, אזי בכיתי לפניו יתברך על כל דף

וְדָף, עַד שֶׁהַחִילוּתִי לְהִבִּין. רָצִיתִי לְרֹאוֹת בְּשַׁבַּת
 אֹר גָּדוֹל, אֲזִי בְּכִיתִי בְּכָל עָרֵב שַׁבַּת לְהַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנִי לְהַרְגִישׁ אֶת
 אֹר הַשַּׁבָּת", עַד שֶׁזָּכִיתִי לְרֹאוֹת אֹר גָּדוֹל יוֹרֵד
 מִן הַשָּׁמַיִם. וְכֵן כָּל דָּבָר בִּקְשׁ מֵאֲתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְכֵן
 זָכָה לְהִיּוֹת רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהוּא הַרְבֵּי שֶׁל הַדּוֹר הַזֶּה,
 וּלְבַסּוֹף כָּלֵם יִתְקַרְבוּ אֵלָיו!

וְהִנֵּה אָנוּ זְכִינוּ בְּזָכוֹת חָנָם לִידַע וּלְהַתְּוֹדַע
 מִרַבְּנוּ ז"ל, וְלָכֵן עָלִינוּ לְהַתְּחִיל מִהַתְּחִלָּה, וּלְחַזֵּר
 עֲכָשׁוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה. הַזְּהִירוּ שְׁלֵא לְהַתְּקוּיט, לֹא
 לַעֲסֹק בְּשִׁטּוֹת וְהֶבֶל, אֶלֶּא תִקְשִׁיבוּ לְאֲשֶׁר
 מְדַבְּרִים אֵלֵיכֶם, כִּי חָבֵל מְאֹד, אַתֶּם עֲדִין צְעִירִים,
 בְּנֵי שְׁתֵּים-עֶשְׂרֵה, שְׁלֹשׁ-עֶשְׂרֵה, אַרְבַּע-עֶשְׂרֵה
 וְכוּ', לֹא יֵאָרֵךְ זְמַן רַב וְתִתְבַּגְּרוּ, וְאַחֲרֵי-כֵן
 תִּתְחַרְטוּ, שִׁיכְלֹתֶם לְלַמֵּד כָּל-כֶּן הַרְבֵּה תוֹרָה,
 וְתַחַת זֹאת בְּלִיתֶם אֶת הַזְּמַן בְּשִׁטּוֹת, בְּדַבּוּרִים
 בְּטִלִּים, בְּרִיבוֹת וּבְכוּחֵי סָרֵק. לָכֵן תִּרְחֲמוּ עַל
 עֲצַמְכֶם, וְתִתְחִילוּ מֵעַכְשָׁו דָּף חֲדָשׁ.

רַבְּנוּ ז"ל בְּהִיּוֹתוֹ בֵּין שְׁתֵּים-עֶשְׂרֵה שָׁנָה חִבֵּר

את "ספר-המדות", ורצה שנלמד את הספר הזה עד שנדע אותו בעל-פה, וכן רצה שנדפיסו במהדורה קטנה, כדי שתמיד נוכל להחזיקו בפיס ולעין בו, עד שיהיה שגור על פינו. וכך אמר, שהספר הזה עשה אותו ליהודי, ותמיד חזר עליו, עד שנעשה צדיק גדול וקדוש.

נא ונא ראו להתחזק באמונה בהקדוש-ברוך-הוא, לידע שהבורא יתברך פה אתנו, עמנו ואצלנו, ועלינו להסתכל רק עליו, ולהאמין שהוא יתברך מסתכל עלינו ורואה כל מעשינו, ועלינו לבטח רק בו, ושיהיה לנו בטחון עצמי, שגם אנו יכולים להיות צדיקים, ולדעת שהקדוש-ברוך-הוא בודאי לא יעזבנו. ראו לשבר את מדת הגאווה, לדעת שאתם כלום בלעדיו יתברך, ואם-כן אין למי לפנות רק אליו. וכן הזהרו והשמרו מגנבות וגזלות, ושמרו על מוצא פיהם, לא לדבר כל העולה על רוחכם, ולהמנע מדבורים בטלים, ולא לנבל את הפה, חס ושלום. פי כף אומרים חכמינו הקדושים (שפת לג.): בעון נבול פה מת בבחירתו; אדם צריך לדבר תמיד דבורים טובים,

ולהתבונן תמיד על הקדוש-ברוך-הוא, ולהתחזק
 ולא לפחד משום ברִיָּה שְׁבְעוּלָם, ולהרגיל עצמו
 להתודות לפְּנֵי יתְבַרֵךְ. ואִמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים
 (ספֵּרא בְּחֻקְתֵי ח'): אָמַר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּיּוֹן
 שְׁמֵתוּדִים, מִיָּד אָנִי חוֹזֵר וּמְרַחֵם עֲלֵיהֶם; כִּיּוֹן
 שְׂאָדָם אוֹמֵר: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חֲטָאתִי, עֲוִיתִי,
 פָּשַׁעְתִּי, וְהִרַע בְּעֵינַיִךְ עֲשִׂיתִי", הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 מוֹחֵל לוֹ כָּל עֲוֹנוֹתָיו. וְכֵן צְרִיכִים לְבַקְשׁוֹ יתְבַרֵךְ,
 שְׂיִהְיֶה לוֹ זְכוּר, לְזִכֹּר שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פֹה
 אִתָּנוּ, עִמָּנוּ וְאֶצְלָנוּ, וְכֵן לְזִכֹּר שְׂיִגִיעַ הַיּוֹם,
 וְיִצְטָרֵךְ לְעֹזֵב אֶת זֶה הָעוֹלָם, וְלֹא בָּא לְכָאן
 לְהִשָּׂאֵר, וְלִכֵּן הָעֶקֶר לְעֹזֵר אֶחָד לְשָׁנִי וְלְאַהֲבֵי זֶה
 אֶת זֶה, וְלִהְיוֹת חֲסִיד אֲמִתִּי, הָעוֹשֶׂה לְפָנִים
 מְשׁוֹרֵת הַדִּין (רמב"ם פְּרוּשׁ הַמְּשָׁנִיּוֹת, אָבוֹת ו, א). כִּי
 אֵיזֶהוּ חֲסִיד? הַמִּתְחַסֵּד עִם קוֹנוֹ (זֶהר חֶלֶק ב' קיב).
 וְצְרִיכִים לְהִשָּׁמֵר מְאֹד מְאֹד מִטְּמָאָה, וְלִטְהַר אֶת
 עֲצָמוֹ, וְלִזְכוּת לְטְהָרַת הַגּוּף וְהַנְּשָׁמָה, טְהָרַת הַמֶּחֶ
 וְהַפֶּה וְהַלֵּב, וְטְהָרָה מְבִיאָה לַיָּדֵי רוּח־הַקֹּדֶשׁ.
 וְתָמִיד צְרִיכִים לְבַקְשׁוֹ יתְבַרֵךְ, שְׁנִשְׁמַר אֶת קְדוּשַׁת
 הַמִּחְשָׁבָה, וְלִידַע שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא
 אִתָּנוּ.

ועל כָּלֵם — לְהַקְפִּיד לַיְלָף בְּכָל יוֹם לַמְקוֹה, וּבַפָּרֵט בַּחֹר שְׁנַעֲשֶׂה בְר־מְצוֹה, צָרִיף לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ לַיְלָף בְּכָל יוֹם לַמְקוֹה קָדָם הַתְּפִלָּה, כִּי בְּזוֹה מְטֵהר אֶת הַנֶּפֶשׁ וְהַנְּשָׁמָה. וַיִּבְקֶשׁ הַרְבֵּה מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שְׂאֵף פַּעַם לֹא יִדְבַר נְבוּל פָּה, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, וְאֵף פַּעַם לֹא יָבוֹא לַיְדֵי נְפִילָה וְטַמְאָה, וְלֹא יִגִּיעַ לַיְדֵי נְסִיוֹן. וְאִם אָדָם חָזַק בְּזוֹה וְאִינוֹ עוֹזֵב עֲצָמוֹ, לְבַסּוֹף מֵתַגְלִים לוֹ סוּדוֹת הַתּוֹרָה. וְכִיּוֹן שְׁמַתְעַמֵּק בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקַנֶּה לוֹ מִדַּת הָעֲנוּה, שְׁנַעֲשֶׂה עָנוּ גְדוֹל.

וְכֵן צָרִיף לְהַשְׁתַּדֵּל לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְלִהְגִּיעַ לְמִדְרַגָּה הַכִּי עֲלִיוֹנָה, שֶׁהִיא — לֹא לְפַחַד מֵאֵף אֶחָד, אֶלָּא מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ לְבַד. וְכֵף אֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת פַּחַד, סִימָן ד'): סִגְלָה לְבַטֵּל אֶת הַפַּחַד — לְזִכֹּר אֲבָרָהֶם אֲבִינוֹ. אֲבָרָהֶם אֲבִינוֹ הָיָה הַיְחִידִי בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, שֶׁהָאֱמִין בְּבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שָׁמוֹ, וְלֹא חָשַׁשׁ מֵאֵף אֶחָד, כֵּן עֲלֵיכֶם לְהִיּוֹת חֲזָקִים בְּה' וּבַתּוֹרָתוֹ, וְלֹא לִירָא וְלִהַתְּפַחַד מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם.

התעוררות לבחור רצה

וצריכים כל-כף הרבה לבקש את הקדוש-ברוך-הוא, לזכות להיות מקרבים לצדיק האמת המחזק ומעודד ומשמח אותנו, ולראות לתת הרבה צדקה זה לזה, וכשרואים אדם שאין לו — צריך לעזור תכף-ומיד. ולבקש הרבה את הקדוש-ברוך-הוא לזכות לקדשה ולברכה, ולהשמר מאד מקללה, כי עון הקללה חמור מאד. וכך אומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין מט:): סוף קללת חנם, שנופלת על ראש המקלל. ולכן צריכים להשמר מקללות, אשר זו הקלפה הכי קשה.

ועל כלם — הרגילו עצמכם במדת הרחמנות, לרחם אחד על השני, ולא לעשות עול, חס ושלום, ולא לנהג ברשעות איש לרעהו, ואם תזכו לכל זה, יהיה לכם שלום עם כלם. חכמינו הקדושים מספרים על רבי יוחנן (ברכות יג.), שמעולם לא הקדימו אדם בשלום, אפלו נכרי בשוק. גם עליכם לנהג כן, ולהקדים שלום לכל בר ישראל, וזאת — על-ידי שתזכו לשוב בתשובה, וללמד הרבה תורה, ולהתפלל הרבה להקדוש-ברוך-הוא, ואם תרגילו עצמכם בכל זה,

תהיו כלכם צדיקים כמו רבנו ז"ל, וכמו הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע, וכמו האר"י הקדוש, וכמו רבי שמעון בר יוחאי, וכמו דוד המלך, וכמו משה ואהרן, וכמו יוסף הצדיק, וכמו האבות הקדושים, וזה תלוי בידכם.

ובודאי יבוא היצור הרע ויאמר: "מי צריך את זאת, הלא יש הרבה דרכים וכו', אבל זאת תדעו לכם, עתה אתם צעירים, וביכולתכם להיות קדושים וטהורים, אם רק תרצו, 'תגנבו' לכם בכל יום חמש דקות, ותטילו לבידכם ותסתכלו לשמים, ותבקשו ממנו יתברך: "אבא, אני רוצה להיות צדיק. אבא, אני רוצה ללמד תורה. אבא, אני רוצה לגמר כל החמשה חמשי תורה, וללמד חמש ורש"י עם התרגום בכל יום, באפן שלא יחסר לי יום אחד מלמוד זה, כדי שאזכה לסיים כל שבוע פרשת השבוע. אבא, אני רוצה ללמד בכל יום משניות, וזכני לסיים כל יום ח"י פרקים משניות, באפן שאזכה לסיים כל חדש ששה סדרי משנה. אבא, זכני ללמד בכל יום הרבה גמרא, באפן שאזכה לסיים ש"ס, אשר ממשיך על האדם

צַלֶּם אֱלֹקִים. אָבָא, זַכְּנֵי לְלַמַּד הַרְבֵּה הֶלְכָה. אָבָא,
אֵינְנִי רוֹצֶה לְדַבֵּר רַע עַל אֶף אֶחָד. אָבָא, אֲנִי רוֹצֶה
לְכַבֵּד אֶת אָבִי וְאִמִּי, כִּי מִצְוַת כְּבוֹד אָב וְאִם הִיא
מִהַחֲמוּרָה שְׂבַח־מִוִּרְוֹת.”

וְלַכֵּן רְאוּ לְקַחַת עֲצָמְכֶם בְּיַדְכֶם, וּמֵהַיּוֹם אֵל
תִּסְתַּכְּלוּ עַל אַחֲרִים כָּלֵל, כִּי אֶף אֶחָד לֹא יַעֲזֹר
לָכֶם — אִם אַתֶּם לֹא תַעֲזְרוּ לְעֲצָמְכֶם. אֲנִי מְקַוֶּה
מְאֹד לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שְׂדִבּוּרִים אֵלָיו יַעֲשֶׂה
אֲצִלְכֶם רֶשֶׁם עֲמֵק, וְיִכְנָסוּ הַיֵּטֵב בְּלִבְכֶם, וְתִתְחִילוּ
מֵעַכְשָׁיו לְהִיּוֹת צַדִּיקִים, שְׂאִינְכֶם הוֹלְכִים לִישׁוֹן,
אֶלָּא אִם הַכְּנֶתֶם לְעֲצָמְכֶם נְטִלָה עִם מַיִם, וְתִקְרְאוּ
קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמָּטָה בְּכֹנֶנֶה גְדוּלָה, וְתִנְשָׁקוּ
אֶת הַמְּזוּזָה, וְתִלְכוּ לִישׁוֹן מִקֵּדָם, אֲשֶׁר אִז תּוּכְלוּ
לָקוּם מִקֵּדָם. וּכְשֶׁתִּקְוֶמוּ בְּבִקְרָא — הַדְּבָר הָרִאשׁוֹן
רְאוּ לְזַכֵּר שֵׁשׁ הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּעוֹלָם,
וְתֹאמְרוּ בְּכֹנֶנֶה: ”מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם,
שֶׁהַחֲזוֹרָתְךָ בִּי נִשְׁמַתִּי בְּחִמְלָה רַבָּה אֲמוּנָתְךָ;”
שֶׁתִּתְּנוּ תוֹדָה וְהוֹדָאָה לְפָנָיו יְתִבְרַךְ, שֶׁהַחֲזִיר לָכֶם
אֶת הַנְּשָׁמָה. וְתִבְקְשׁוּ: ”רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִנֵּה
הִגִּיעַ יוֹם חֲדָשׁ, הַיּוֹם אֲהִיָּה צַדִּיק, וְאֶלְמַד הַרְבֵּה

תורה, ואתפילל בכונה, ואקים מצוות בשמחה
 עצומה; ותרוצו למקוה, ותלכו לבית-הכנסת,
 ותתלבשו בציצית ותתעטרו בתפלין, ותתחילו את
 התפלה שחרית בקול ובחיות, ואחר הצהרים
 תקפידו על תפלת מנחה במנין, ובערב תפלת
 ערבית פראוי, וכל היום תתמידו בתורה הקדושה
 — חמש ורש"י, משניות, גמרא, הלכה, ואם
 תנהגו כך ותעשו כן, ותדברו הרבה אל הקדוש-
 ברוך-הוא, ותשמרו עצמכם מכל רע, אזי תהיו
 צדיקים קדושים, ותוכלו לעזור לכל עם ישראל,
 שיחזרו בתשובה בזכותכם, אשריכם!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!